

Néztem Atlas arcát, amit a tűzijáték fénye néha zöldre, néha kékre festette meg, és teljesen el voltam olvadva. Még egyszer megengedtem magamnak, hogy az eszembe véssem a vonásait, az erős, markáns arccsontját, a mélybarna szemét, ami néha egészen feketének tűnt. A sötét arcszőrzete erős kontrasztot képezett a fehér ingével. A haját, amit idő közben megnövesztve hordott, és egy kis gombócba fogta hátra, alul pedig fokozatosan rövidült egészen addig, hogy a tarkójánál már csak a bőre látszott.

Meg akartam harapni a torkánál, majd a fülét, és megcsókolni. Odasúgni neki, hogy szökjünk meg, és ne nézzünk vissza soha többé. Hogy bocsásson meg nekem azokért a dolgokért, amiket elkövettem, és amiket még el fogok. Aztán elfelejteni mindent, és csak élni, mint két halandó. Veszekedni az utcán anélkül, hogy másnap vezető hír lenne. Nyaralni menni drog, prostik és kamerák nélkül. A barátaink esküvőjén táncolni úgy, hogy az életünket ne keljen féltünk.

Ő még nem tudja, de már ki van tűzve az időpont, amikor meg kell jelennem a bíróságon, és azt kell majd vallanom, hogy a főnökük, Mr. Kuegeler bűnös drogbirtoklás – és terjesztés vádjában, emberkereskedelemben és üzletszerű kéjelgés vádpontban. Aztán sírva csúsznék eléjük, hogy bocsássanak meg.

Ő még nem tudja, hogy ma meg fogják támadni azt a nőt, akivel gyerekkorában a téren játszottak, aki az egyik legjobb barátjának a nővére, aki először vett neki cigit a sarki boltban. Hogy az a nap, ami a legszebbnek kéne lenni egy nő életében, neki a legborzalmasabb lesz. És hogy én fegyvert fogok rántani, és meg fogom ölni, aki rátámad. Akár az életem árán meg kell védenem Aellát.

És Atlas azt sem tudja, hogy ma lát engem utoljára. Hogy ezek után visszavisznek a Bunkerbe, azután pedig akkor fogok újra ebbe az országba jönni, mikor ki kell tálalnom arról, hogy egy spicli vagyok, és hogy őket használtam arra, hogy egy nagyobb hal közelébe kerülhessek.

Legvégül arról sincs semmilyen fogalma, hogy szeretem. Olyan mélyen, és elkötelezetten, hogy elgondolkoztam, hogy a fegyveremmel a saját életemet is kioltom, miután ma megvédem Elláét. Hogy érte bármire képes lennék.

Aztán pislogtam, és a gyomorgörccsel a gyomromban vettem tudomásul, hogy a tűzijátéknak vége. El kellett tüntetnem őket az útból. Hena a biztonságiőröknek szólt, hogy a fiúk azt kérik, gyűljenek egy helyre. Onyxot Seonie küldte arrébb, Kienna meg az öcsémet.

- Area Pacis. – csókolt meg Atlas.

Megismételtem én is. Ez nagyjából *Békés időszakot* jelent, ezzel utalva a háború lezárására. Bárcsak sejtené, hogy ez nem fog sokáig tartani.

Mikor a banda arrébb húzódott, a fehér ruhás csajszi felé siettünk. Lehajoltam a fegyveremért, és a ruha redői között próbáltam eldugni, hogy kéznél legyen, ha használni kell. Nem is váratott sokáig magára a támadás, lövés hangja szelte át a teret. Seonie lehúzta Aellát, és megkezdte az evakuálást. Próbáltam beazonosítani, hogy merről érkeznek, de mindhárman tanácstalanul vettük közre a menyasszonyt.

- A parkett túlfeléről! – ordított Kienna, mire mindannyian oda irányítottuk a figyelmünket.

Távolabb pár símaszkos fazon bukkant elő a sziklák takarásából, és tűz alá vették a táncolókat. Amikor nem láttam tiszta célpontot, golyót eresztettem méterekre föléjük. A lövedék az egyik kőoszlopba ékelődött, apró szemcsék hullottak alá. A támadókat ez egy időre visszavetette, megtorpanva kerestek menedéket.

Mindenki eszt vesztve menekült, páran nekem ütköztek, páran elestek a kapkodásban. A nők sírva sikoltoztak, a férfiak káromkodva futottak el mellettünk, díszes ruháik és pompás ékszereik nem segítették őket a menekülésben. Egymást lökdösték, volt, akit a sziklaperem felé sodort a tömeg, és a mélybe zuhant.

A símszkosok lassan ismét előkerültek, újabb lövéseket adtak le. Láttam, hogy egy lány, aki az este elején még a szomszéd asztalnál falta az esküvői tortát, most arccal előre a földre zuhant, világosszín ruháján vörös folt jelezte a golyó becsapódását.

Találomra lőttek az emberek közé.

Kienna hátrafordulva tüzelt, és az egyik lövész a baljára dőlve rogyott össze.

- Szép. – fordultam vissza.

Míg az ellenkező irányba araszoltunk, megengedtem magamnak egy gyors pillantást a fiúk felé. A testőrök rángatták a kétségbeesett tesómat, aki kinyújtott kézzel kapott felénk. Atlast ketten húzták, de így is szinte kevésnek bizonyultak, óriási mellkasa felénk irányult.

Nem törődhettem most velük, a menekülésre kellett koncentrálnom. A legegységelműbb útvonal az volt, ha a sziklák között a hegyekbe visszük a halálra rémült menyasszonyt. A sötétség pont annyira volt a hasznunkra, mint amennyire hátráltatott is minket.

- Fel fogják ismerni. – mutattam a ruhára.

Kienna megfogta a szoknya tüll részét, és egy határozott mozdulattal lerántotta. Aella felsikoltott, mire befogtuk a száját.

- Csendesen.

Segítettem kilépni a cipőjéből is, és úgy eredtünk futásnak. A lábbeliket a ledobtam a hegyről, hátha eltereli a figyelmet a valódi menekülési útvonalról. Hena hátramaradt, és felkapva a ruha maradványait egy másik ösvény felé indult.

Ügyes, terel. Ha valaki Aellát keresi, a fehér szoknyát megtalálva egy másik irányba fog elindulni. Így már csak egy fűző és egy alsónemű volt szegény megtört arán. Nem túl célszerű ebben elszaladni, de az életben maradásért mindent.

- Mi történt? – sírt csendesen. – Kik voltak ezek? Mit akartak?

Nem tudtam válaszolni, csak kitartásra és csendre intettem. Kétségbeesetten tapogatózott a sziklák között.

Az ünnepség fényei már kezdtek halványulni, ahogy mi egyre feljebb menekültünk a hegyeken, hatalmas köveket kerülgetve. A ruhámat felhasítottam, és mivel a cipőmet rég elhajítottuk, a vak sötétben a sziklákra lépve megcsúsztunk, a talpunkat megvágták az éles szélek. Anyagot téptem a szoknya aljából, és azzal tekertem körbe a lábamat, majd Aellaét is. A lányok követték a példám.

- Nem hosszantartó megoldás, de segít. – suttoztam.

Laposan kúszunk tovább immár horizontálisan, már nem is tudom, hogy mennyi ideje a hatalmas, homokszínű kövek között. Egyik-másik nagyobb volt nálam is. A terület csendes volt, senkit sem hallottam körülöttünk. Látni csak pár lépésnyire lehetett, a hold éles fénye ennyire volt a segítségünkre.

Órák óta elhagytuk már a színes fényeket és a zenét, ami sikító temetővé változott. A boldog arcok kétségbeesett üvöltésbe fordultak, a táncoslábú vendégsereg fejvesztve menekült, látványuk az agyamba égett. A lelkem mélyén nagyon sajnáltam a barátnőmet, de most nem engedhettem meg ezt magamnak.

- Ott egy kiszögelés. – suttogott Seonie, aki elől haladt. – Jobban védhető.

Mérlegelnünk kellett, hogy megálljunk, ezzel kockáztatva, hogy utolérnek minket, vagy haladjunk tovább, de akkor a mentőcsapatnak napokba telhet, hogy megtaláljon. És a nappali

melegben folyadék nélkül nagyon hamar ki fogunk száradni. Plusz Hena is elszakadt tőlünk, be kell várni őt is.

A parancsnok hiányában én vezettem a kimenekítést.

- Meg kell védenünk Ellát! Irány a barlang.

Kienna ment be, hogy körbenézzen. Közelebb érve kiderült, hogy csak egy nagyobb, leguruló kő akadt fenn egy másikon. Mindegy, a célnak megfelel. Beküldtük Aellát azzal a felszólítással, hogy ne jöjjön elő, akármit is hall vagy lát. És hogy maradjon olyan csöndes, amennyire csak tud.

Mindhárman fegyverrel a kezünkben rogytunk le a bejáratához. Ebben a vak sötétben felesleges lenne őrszemet kiküldeni, semmit nem látnánk. A rejtőzködés most a legjobb taktika.

Csendben ültünk, még pisszenni sem mertünk. Hallottuk, hogy Ella halkan sírdogált bent, de a lelkével majd később tudunk foglalkozni. A fülünkre hagyatkozva próbáltuk kiszűrni az oda nem illő zajokat, lépéseket, esetleg távoli lövéshangokat.

Kienna őrájára ment egy órával a megérkezésünk után, én pedig egy perc néma bambulást engedtem magamnak. Az előttünk elterülő sziklás hegyoldal biztosan mesésen nézhet ki, mikor az ember túrázni indul errefelé. Alkonyi fényben, túrabakancsban, némi ivóvízzel, méláztam.

A nap lassan felkelt, és az elmém kezdett kicsit lelassulni. Az adrenalin ürülni kezdett, az erőtlenség és a fáradtság elemi erővel ütött be. Kienna is visszaért, nem látott vagy hallott senkit és semmit a körzetünkben.

- Seon, pihenj egyet. – küldtem hátra. – Innen már ketten is elvisszük a bulit.

- Nem. – makacsolta meg magát. – Kimegyek, körbenézek.

Ketten maradtunk a rögtönzött búvóhelyünkön. A szép ruhámat por lepte el, az alja épp, hogy takarta a combomat. Leszaggatva lógott az anyag, a megmaradt darabokat a talpam köré tekertem, hogy védjen a sérülésektől. A vér átáztatta az amúgy is vöröses anyagot, egy élmény lesz leszaggatni róla. Nem most, pillantottam fel.

A nap halványsárgára színezte a köveket. A táj a kősvatagból erdőbe fordult a lejtő mentén, ezt az éjszakai gyér fényekben nem láttam. Úttalan utakon menekültünk éjjel, valahogy jeleznünk kéne a hollétünket a minket kereső csapatoknak úgy, hogy azoknak ne keltsük fel a figyelmét, akik ránk akartak támadni. Gondterhelten sóhajtottam egy nagyot.

Vajon Hena merre lehet? Remélem megtalál minket, remélem nem esett baja az éjszaka. Kinyújtóztattam az elgémberedett tagjaimat, és lassan a talpamra nehézkedtem. A friss sebek tiltakoztak ellene, de kilestem a barlangból. Pár méterrel felettünk Seonie ült az egyik szikla takarásában, és a messzeséget kémlelte. Virágos ruhájának pántja leszakadt, a melltartója csipke mintája kilátszott. De ez most nem volt fontos. Az volt a lényeg, hogy jól van. Hogy mindenki jól van.

Kienna bosszúsan gyújtott rá. Selyem anyagú zöld ruhája ugyanolyan megviselt volt, mint az enyém, a cipőnket rég elhagytuk. A sminkjével nem törődve vakarta meg a szemét.

- Ki ne szeretne ilyen esküvőt? – ingatta a fejét.

Pár perccel később Aella is előmászott a hátsó részről. Csak fehérnemű és a fűző volt rajta, lábán a világoskék harisnyakötő. Sírt, és teljesen kétségbe volt esve.

- Mi történt? – fancsalodott el az arca. – Mi a fasz történt?

Leguggoltam, hogy megnézzem a lábát. Az anyag némileg megvédte, de neki is megsérült a talpa. A kezén lévő karcolások is igazolják, éjjel sokszor elesett. Megsimogattam az arcát, amire por és könny száradt, a haját már csak a lakk tartotta egyben.

- Sajnálom, kicsim. Bárcsak vissza lehetne forgatni az időt. De örülök, hogy te egyben vagy.

- Mik vagytok ti? – nézett rám meggyötörten.

Sandán Kiennára pillantottam, aki szintén megdermedt a kérdéstől. Mielőtt szólásra nyithattam volna a számat, lépéseket hallottam. Emberek ereszkedtek le a hegy oldalán, egyenesen felénk. A pisztolyomért nyúltam, míg Kienna csendre intette a megszeppent lányt. A sziklához nyomódva vártuk, hogy ki jön erre.

Mikor meghallottam a kopogást, megnyugodtam. Jobbról Athena kukkantott be a barlangba.

- Jó reggelt, hölgyeim. – könnyebbült meg. – Minden rendben? Hoztam erősítést magammal.

Mögötte két, hasonlóan megviselt öltönyös, verőember kinézetű pasi lépett elő.

Fellélegezve öleltem át a barátnőmet, még talán sosem örültem ennyire. Látszólag neki sem volt kellemesebb az éjszakája, a feje egy ponton megsérült, onnan lecsorgó vér a homlokára volt száradva. Por lepte és izzadság, de élt, és ez számított.

A gibbonok tájékoztattak minket, hogy ők a fiúk védelmére szolgáló pasik, akiket utánunk küldtek. Kiváló gondolat, morogtam magamban, így most többen vagyunk itt, és kevesebben a fiúkat kimenekíteni.

- Szerintem már elindult a mentőhelikopter a segítségünkre. – kémlelte az egyik az eget. – Hol van az ara?

Aella szégyenlősen kuporgott a földön. A másik pasi azonnal kibújt a zakójából, és ráterítette azt a csupasz combjaira. Hálás mosoly volt a jutalma.

- Gyere, váltsuk le Seont, és beszéljünk. – bökött meg Hena.

Felkaptattunk oda, ahol barátnőnk ült.

- Gondolhatod, hogy meg voltam lepődve, mikor két pasival a hátában megjelent a láthatáron. – nézett rám, aztán Henára bökött. – Végre megint együtt vagyunk.

- Pihenj egy kicsit, kislány. – puszilta meg poros feje búbját a vezetőnk. – Mindannyiunkra ránk fér, nemsokára értünk jönnek.

Biccentve ereszkedett le a barlanghoz. A nap már erősebben tűzött ránk, árnyékba húzódtunk.

- Nem féltételezem, hogy tudtál erről a támadásról. – kezdte. – De nincs köze ennek a fiúk mellékes keresetéhez?

Próbáltam elvonatkoztatni attól, hogy bizalmatlanság szülte a feltételezést. A nem feltételezést. Hosszan próbáltam lenyelni a kérdést, de nem csúszott.

- Azt hiszed, hogy előbb tudtam a támadásról, és nem szóltam?

- Megfordult a fejemben, igen.

Athena egyik szerethető tulajdonsága az, hogy őszinte. Ő itt most nem a barátnőm, nem a szobatársam, nem a bizalmasom. Ő itt most a főnököm, a vezetőm, a feljebbvalóm. És ezt úgy kérdezi tőlem, hogy számára első a csapat. A bizalom, a biztonság.

- Nem tudtam semmiről. Ha a személyes véleményemet kérdezed, nem a fiúk ellen irányult a dolog.

- Akkor ki ellen?

- Nem tudom. Nem te mondtad, hogy a menyasszony a cél?

- Az csak feltételezés volt a részemről.

Szóval egy csel, láttam át a dolgon. Ki akart ugrasztani? Hogy hátha elszóлом magam?

Hosszú csend állt be közöttünk.

- És van egy olyan érzésem, hogy annak is köze van ehhez, aki minket a fiúk megfigyelésére bérelt fel.

Bólintott, de nem mondott semmit. Az eget kémlelve percek múlva egy helikoptert szúrtunk ki.

- Honnan lehetünk biztosak, hogy ők velünk vannak? – fogtam meg a karját, mikor fel akart állni, hogy integessen nekik.

- Sehonnan. Bízunk benne, és ha nem így van, támadunk.